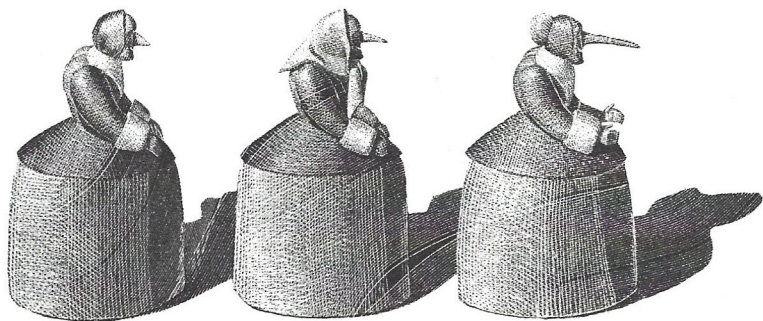

Tri predice

Provansalska pravljica

Nekoč je živela revna ženica, ki je imela hčerko petnajstih, šestnajstih let. Bila je lepotica, da jo je bilo veselje pogledati, toda namesto da bi materi pomagala pri delu, se je cele dneve samo lišpala in gledala skozi okno.

Potem ko je mati poskusila že vse mogoče, da bi jo pripravila k delu, in ko tudi opomini niso zalegli, je nekega lepega dne poprijela za palico in udrihala in udrihala, dokler se ni upehala.

Medtem ko je tepla hčerko, je prišel mimo kraljevič. Vprašal je žensko, zakaj tako pretepa svojo hčer.

»Ker toliko dela, da sprede še volno na ovcah.«

»Če je tako,« je rekel kraljevič, »jo dajte meni, pa bom videl, ali je to res.«

Odpeljal jo je v svojo palačo, jo zaprl v sobo, kjer je bilo polno

vsakovrstnih oblačil, uhanov in prstanov. Pustil ji je vrečo lanenega prediva, ki naj bi ga spredla čez dan do določene ure. Njej pa še malo ni bilo mar za lan, oči je imela samo za nakit in začela si ga je pomerjati pred zrcalom, da bi videla, ali ji lepo pristoji.

Ko je nazadnje manjkalo le še nekaj minut do dogovorjene ure, je začela jokati in tarnati. Tedaj je zagledala, kako je v kamin padel zavojček cunj in iz njega je stopila starka.

Starka ji je rekla:

»Nikar se ne boj, kajti prišla sem ti pomagat – jaz bom predla, ti pa zvijaj nit v klobko.«

Med delom se je starkin nos podaljšal. V četrto ure je bil čisto ves lan spreden. Tedaj je dekle reklo starki:

»Le kako naj se vam zahvalim?«

»Nič drugega nočem, kot da me povabiš na svatbo, ko se bo kraljevič oženil s teboj. Samo pokliči Kolumbino, in že bom prišla. Glej le, da ne pozabiš mojega imena, sicer boš izgubljena!«

Hip zatem je vstopil kraljevič, videl, da je ves lan spreden, in močno zadovoljen rekel:

»Dobro, jutri boš spredla dve vreči.«

Naslednji dan je, namesto da bi predla, počela isto kot dan poprej, in ko se je približala ura, se je spet spustila v jok. Spet so iz dimnika padle cunje in iz njih se je izmotala druga starka, ki je storila tako kot prva.

Čez četrto ure je bil lan spreden, starka, ki se ji je nos podaljšal dvakrat bolj kot prvi, pa je rekla, da hoče biti samo povabljen na svatbeno pojedino:

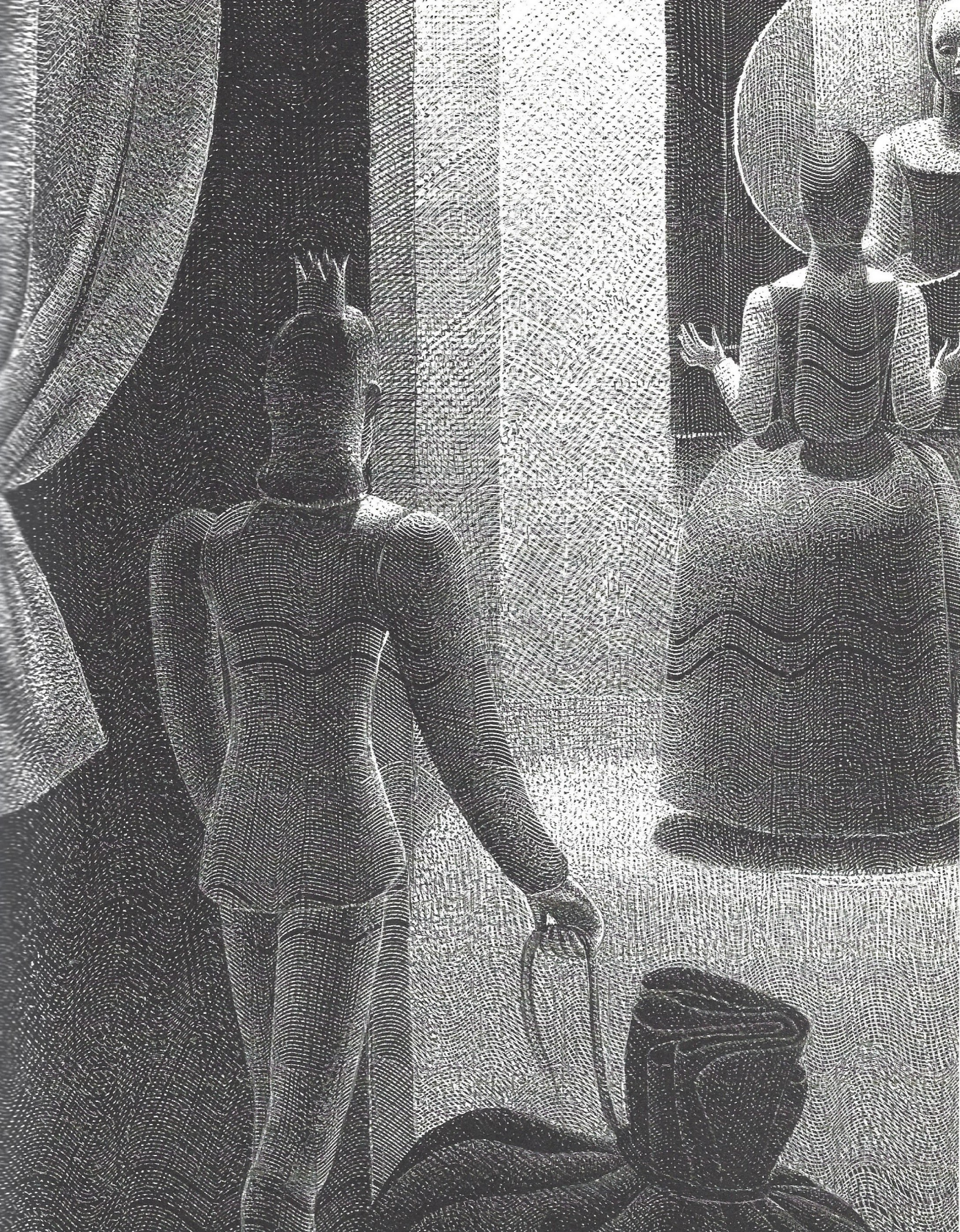
»Pokliči Kolumbaro; ampak nikar ne pozabi mojega imena, sicer gorje tebi!«

Prišel je kraljevič in rekel dekletu:

»Torej si vse spredla?«

»Da, že dolgo je, kar sem končala.«

Za zadnjo preizkušnjo ji je dal kraljevič naslednji dan tri vreče lanu, da ga bo spredla. Še tretjič se je vse ponovilo in isto vprašanje, ki mu je

sledilo isto naročilo, je tokrat dekletu zastavila tretja starka. Tej je bilo ime Kolumbun in njen nos se je podaljšal za toliko kot nosova obeh prejšnjih dveh skupaj.

Kraljevič je ves zadovoljen rekel:

»Dobro, torej te bom vzel za ženo.«

Naročil je vse potrebno za gostijo in na vse strani razposlal sle z vabili graščakom in plemičem.

Ravno ko so hoteli na poročni dan sesti za mizo, se je nevesta spomnila, da bi morala povabiti tri starke. A naj si je še tako belila glavo, se ni mogla spomniti njihovih imen. Smeh jo je minil, niti besedice ni več črhnila in pogreznila se je v črno žalost.

Kraljevič jo je spraševal, kaj ji je, poskušal je vse, česar se je mogel domisliti, da bi spravil besedico iz nje, vendar zaman. Poklical je najspretnejše akrobate in najzabavnejše burkeže v kraljestvu, da bi ji zvalili smeh na lica: nič ni pomagalo, tako da je nazadnje sklenil vse skupaj prestaviti na kak primernejši dan.

Nekega dne je šel sam na lov. Sredi gozda ga je presenetila nevihta in poiskal si je zavetje v majhni kolibi. Medtem ko je vedril, je zaslišal glas, ki je klical:

»O Kolumbina, Kolumbara, Kolumbun, podvizajte se, da naredimo vešala, prekleta nevesta nam bo tole plačala!«

Ozrl se je in zagledal tri starke s pošastnimi nosovi, enim daljšim od drugega. Ko se je vračal domov, si je rekel:

»No, zdaj pa vem, kako jo pripraviti do smeha. Če se zdaj ne bo zasmejala, se ne bo nikoli!«

Poklical jo je in ji rekel:

»Poslušaj, tole te bo spravilo v dobro voljo. Danes sem se pred dežjem zatekel v neko kolibo. Zaslišal sem klicati: ‚Kolumbina! Kolumbara! Kolumbun!‘ Obrnil sem se in zagledal tri starke z neznanskimi nosovi. Zdi se mi, da je imela najdaljšega Kolumbun.«

Žena je prasnila v neustavljiv smeh in rekla kraljeviču:

»Naroči poročno pojedino, ampak naredi mi veselje: ker so me te starke s svojimi dolgimi nosovi spravile v smeh, te prosim, da jih povabiš k obedu.«

Kraljevič, srečen, da je nasmejal ženo, je naročil pojedino za naslednji dan, in da bi se bilo čemu smejati, je dal povabiti tudi tri starke.

Res so prišle, vendar so jih posedli posebej za majhno mizo, komaj dovolj veliko, da so nanjo postavili krožnik, iz katerega so jedle vse tri skupaj, tako da so se njihovi nosovi zadevali in dregali drug ob drugega in se je bilo res čemu smejati.

Nazadnje jih je kraljevič vprašal, od kod jim tako dolgi nosovi.

Kolumbina je odgovorila:

»Moj je tak, ker sem spredla vrečo lanenega prediva v četrte ure.«

»Moj je dvakrat daljši,« je rekla Kolumbara, »ker sem v istem času spredla dvakrat več lanu.«

»In jaz imam trikrat daljšega,« je dodala Kolumbun, »ker sem v četrte ure spredla trikrat več lanu. Me smo namreč spredle lan, ki ste ga dali svoji ženi. Ko bi ga spredla sama, bi ji zrasel tako dolg nos, kot so naši trije skupaj.«

Ko je kraljevič to slišal, je vprašal starke:

»Imate preslice tukaj?«

»Da, vedno jih nosimo s seboj.«

»No, potem mi jih pa pokažite!«

In nemudoma jih je dal sežgati, kajti če se od predenja daljša nos, tega ni treba nikomur delati.

Sam mislim, da dolg nos zraste samo tistim, ki hočejo druge goljufati, pa so sami ogoljufani.

Skratka, imeli so ohcet, da zlepa ni take. Gostom so šli v slast ocvrt ribon, velikanska omleta pa mačji kotleti, ampak tam sem nehal šteti.

Prevedla Mojca Mihelič